

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Y. B.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2020 č. j. CPR-8516-14/ČJ-2019-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 1. 2019 č. j. KRPA-30393-22/ČJ-2019-000022, a to tak, že část výroku: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok“ se mění a nově zní: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

členských států Evropské unie v délce 6 (šest) měsíců.“ Ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgány nezjistily náležitě skutkový stav věci, a to bez důvodných pochybností (ust. § 3 správního řádu). Podotkl, že povinností správního orgánu je zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost (ust. § 50 odst. 3 správního řádu). Měl za to, že v daném případě správní orgány důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, opomněly však zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Dále dle něj došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Byl také toho názoru, že žalovaný nedostatečně posoudil a vypořádal odvolací námitky, nedbal závazných pokynů soudu, nezbylo mu proto než zopakovat námitky uplatněné v předchozí žalobě.
3. Podle jeho názoru měly být zohledněny okolnosti, za jakých se dostal do současné situace, kdy neměl žádnou možnost zabránit tomu, aby se dostal do ilegality. K nemalému pochybení došlo i ze strany pracovníků při hraniční kontrole. Trval na tom, že mělo být přihlédnuto k tomu, že byl vpuštěn do země, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění, což musely správní orgány při pasové kontrole na hranicích vědět. Na území České republiky tak neměl být vůbec vpuštěn, následně se totiž dostal do neřešitelné situace. Mělo mu být umožněno legálně a bez dalších negativních důsledků území Evropské unie opustit, neboť neměl v úmyslu porušovat zákony, avšak byl v domněnku legálnosti svého pobytu, v čemž byl utvrzen tím, že sem byl bez problémů vpuštěn. Uložení správního vyhoštění tak podle něj nebylo namístě.
4. S ohledem na výše uvedené konstatoval, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, a to jak z hlediska formy uloženého opatření, tak z hlediska jeho délky. Zkrácení délky správního vyhoštění označil za formální opravu, neboť stále není odůvodněna nepřiměřená a citelná doba správního vyhoštění v poměru k relativně neintenzivnímu, velmi krátce trvajícímu neúmyslnému protiprávnímu jednání. Poukázal na to, že se zde chtěl zdržovat v souladu se zákonem, pokud by mu to bylo umožněno, území České republiky by dobrovolně opustil. Správní orgány měly dle něj i jiné varianty řešení a měly přistoupit k té, která by umožňovala smírné řešení (např. uložit povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců). Takový postup je přitom v obdobných případech aplikován. Zmínil, že správní vyhoštění představuje stigma, které na cizinci ulpívá a způsobuje mu problémy do budoucna.
5. Namítal též, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života. Odkázal na ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Upozornil na to, že správní orgán prvního stupně sice kritéria podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyjmenoval, ale nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí pro jeho budoucí život. Dané odůvodnění proto považoval za formalistické, nebyla zohledněna specifika případu. Poznamenal, že je prakticky nemyslitelný jeho návrat do České republiky, nebylo přihlédnuto k negativnímu vlivu rozhodnutí na jeho život. Připomněl, že podle soudní praxe není možné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stavět výhradně na tom, že cizinec má ve své vlasti zázemí a má kam se vrátit,

v tomto případě tak správní orgány postupovaly. Napadené rozhodnutí je proto podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007 č. j. 1 As 38/2007-80.

6. Shrnutí, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nikterak přezkoumatelně zdůvodněná, je nepřiměřená délce nelegálního pobytu na území České republiky a okolnostem případu. Snížení doby vyhoštění podle jeho názoru nelze považovat za dostatečné řešení. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné, neboť jeho individualizace je nulová. Dodal, že správní vyhoštění je v tomto případě opatřením nedůvodným a neplnícím žádné zájmy státu, pro které bylo do příslušného zákona jako institut zavedeno.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 1. 2019 v metru Florenc kontrolovala policejní hlídka žalobce, který předložil ukrajinský cestovní pas s vyznačeným vstupním razítkem do schengenského prostoru ze dne 1. 7. 2018 s výstupem dne 17. 7. 2018, dalším vstupem dne 22. 9. 2018 a výstupem dne 17. 10. 2018 a posledním vstupním razítkem ze dne 17. 10. 2018. Žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Oznámením ze dne 19. 1. 2019 č. j. KRPA-30393-16/ČJ-2019-000022-SV bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
11. Ve svém vyjádření ze dne 19. 1. 2019 žalobce sdělil, že do České republiky přicestoval dne 16. 1. 2019 z Polska. Je zaměstnán jako analytik v polském městě Lodž. Do České republiky přicestoval za přáteli na svátky. V Polsku mu bylo řečeno, že když má v pase razítko z úřadu, že podal žádost o povolení k pobytu za účelem zaměstnání, tak může cestovat po Evropě. Věděl o tom, že zde může pobývat 90 dnů ve 180 dnech a že tato doba již byla překročena, ale myslel si, že může cestovat na základě razítka potvrzujícího podání žádosti o povolení pobytu. Nevěděl, že zde nemůže pobývat. Je svobodný, na Ukrajině má dítě. Vlastní tam rodinný dům. Na Ukrajině vystudoval vysokou školu a je vojenským právníkem, tuto činnost však nevykonává. V Polsku pracuje asi 2 měsíce, dostává plat 2 000 zlotých. S cestováním na Ukrajinu nemá problém, má se kam vrátit. Nehrozí mu tam žádné trestní stíhání ani jiné potíže. Na území České republiky nemá žádný majetek, bydlí zde u kamaráda. Nepřihlašoval se tu k pobytu. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky nebo Evropské unie, není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Finanční prostředky k pobytu a vycestování má. Rozhodnutí o správním vyhoštění by

respektoval, odjel by dobrovolně, asi do Polska. K území České republiky nemá žádné kulturní, sociální a ekonomické vazby. Cítí se zdrav.

12. Před vydáním rozhodnutí ve věci si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k otázce možnosti cizince vycestovat do země původu. To bylo vydáno dne 19. 1. 2019 s tím, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2019 č. j. KRPA-30393-22/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
13. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Vzhledem k tomu, že žalobce směřoval své odvolání i do obsahu závazného stanoviska vydaného v této věci, žalovaný požádal o jeho přezkoumání. Dne 10. 10. 2019 vydal ministr vnitra závazné stanovisko č. j. MV-44715-2/OAM-2019, kterým potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 1. 2019 a konstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Ve správním spisu se nachází též informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2019 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, která byla podkladem pro vypracování závazného stanoviska. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2019 č. j. CPR-8516-7/ČJ-2019-930310-V241 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2019 č. j. KRPA-30393-22/ČJ-2019-000022-SV potvrzeno.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 10. 1. 2020 č. j. 16 A 74/2019-19 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019 č. j. CPR-8516-7/ČJ-2019-930310-V241 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení daného rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění doby zákazu pobytu i nezákonnost z důvodu nepřiměřenosti doby zákazu pobytu. Na žalovaném bylo, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami a uvedl, jakou délku neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky považuje za rozhodnou. Zaměřit se měl též na stanovení adekvátní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, své závěry měl náležitě odůvodnit. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2020 č. j. CPR-8516-14/ČJ-2019-930310-V241 bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2019 č. j. KRPA-30393-22/ČJ-2019-000022, a to tak, že část výroku: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok“ se mění a nově zní: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 (šest) měsíců.“ Ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
17. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. K námitce žalobce, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, Městský soud v Praze uvádí, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s ust. § 3 správního řádu. Umožnily žalobci vyjádřit se k věci a uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se jeho pobytu v České republice a dalších zemích Evropské unie, i jeho života na Ukrajině a případných překážek jeho vycestování do vlasti. Správní orgány si též vyžádaly závazná stanoviska k možnosti vycestování cizince. Byly zjišťovány jak skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce (skutečnost, že na území České republiky pobýval neoprávněně), tak okolnosti hovořící v jeho prospěch (neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky trval jen dva dny, jednalo se o jeho první prokázané protiprávní jednání, žalobce se správním orgánem spolupracoval). Soud poukazuje na to, že s ohledem na přihlédnutí ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a změnil dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, z 1 roku na 6 měsíců (srov. str. 11 rozhodnutí žalovaného). K porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu tak dle názoru zdejšího soudu nedošlo.
20. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný dostal závazným pokynům soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 10. 1. 2020 č. j. 16 A 74/2019-19. V tomto rozsudku soud shledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019 č. j. CPR-8516-7/ČJ-2019-930310-V241 je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů pro určení doby správního vyhoštění v délce 1 roku. Tuto dobu označil za nepřiměřenou ve vztahu k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky trval 2 dny. Dále soud konstatoval, že správní orgány sice konstatovaly, že povolená délka bezvízového pobytu byla překročena o 46 dnů, tato doba však nebyla učiněna okolností rozhodnou pro stanovení doby zákazu pobytu. Žalovaný se měl v novém rozhodnutí vypořádat s odvolacími námitkami, uvést, jakou délku neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky považuje za rozhodnou, zaměřit se na stanovení adekvátní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a své závěry náležitě odůvodnit. V novém rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, a to na str. 5 až 12. V napadeném rozhodnutí jasně specifikoval, že vycházel z doby nelegálního pobytu žalobce na území České republiky v délce 2 dnů, tj. od 16. 1. 2019 do 18.

1. 2019. S ohledem na tuto skutečnost konstatoval, že doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území České republiky, v délce 1 roku stanovená rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je nepřiměřená. Žalovaný délku pobytu žalobce bez platného oprávnění k pobytu hodnotil v jeho prospěch. Ve prospěch žalobce bylo též zohledněno, že se jednalo o jeho první prokázané protiprávní jednání a že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, tak žalovaný vyměřil v délce 6 měsíců.
21. Městský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil v souladu se závaznými pokyny soudu, vypořádal se s odvolacími námitkami, jednoznačným způsobem stanovil rozhodnou dobu nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, určil přiměřenou délku správního vyhoštění odpovídající okolnostem případu, své závěry dostatečně odůvodnil.
22. Pokud jde o námitky žalobce související s tím, že při pasové kontrole byl na území Evropské unie bez problémů vpuštěn, zdejší soud podotýká, že dle cestovního dokladu vstoupil žalobce na území Evropské unie, konkrétně do Polska, naposledy dne 17. 10. 2018. Ze vstupních a výstupních razítek v jeho cestovním pase dále plyne, že na území Evropské unie pobýval v období od 1. 7. 2018 do 17. 7. 2018 (17 dnů), od 22. 9. 2018 do 17. 10. 2018 (26 dnů) a dále ode dne 17. 10. 2018. V době překročení vnějších hranic Evropské unie dne 17. 10. 2018 žalobce nepřesáhl dobu, po kterou mohl na území Evropské unie pobývat bez víza. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených v seznamu v příloze II osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. V seznamu uvedeném v příloze II daného nařízení je uvedena též Ukrajina, přičemž zrušení vízové povinnosti se vztahuje na držitele biometrických pasů. Soud nadto zdůrazňuje, že žalobci je vytýkáno a ve správním řízení bylo prokázáno, že na území České republiky pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, ode dne 16. 1. 2019 do dne 18. 1. 2019, kdy byl zajištěn policejní hlídkou. Tato délka neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky byla stanovena na základě vyjádření žalobce učiněného dne 19. 1. 2019. Dále zdejší soud poznamenává, že žalobce si mohl a měl být vědom pravidel stanovených pro jeho pobyt na území České republiky a měl jednat v souladu s nimi. Jak již Městský soud v Praze uvedl ve svém předchozím rozsudku v této věci, tedy v rozsudku ze dne 10. 1. 2020 č. j. 16 A 74/2019-19, žalobce se měl o možnostech pobytu lépe informovat, neznalost právního řádu ho neomlouvá a případné pochybení ze strany správních orgánů na hranicích na tom nemůže nic změnit. Námitky, že žalobce byl v domněnku o legálnosti svého pobytu, že neměl žádnou možnost zabránit tomu, aby se dostal do ilegality, a že došlo k pochybení pracovníků při hraniční kontrole, tak soud považuje za nedůvodnou.
23. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti uloženého opatření, soud opakuje, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce jednal protiprávně, neboť v období od 16. 1. 2019 do 18. 1. 2019 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Městský soud v Praze konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: „*Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání*

rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.“

24. Z výše citovaného rozsudku plyne, že rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců může být vydáno pouze v případech, kdy by mělo uložení správního vyhoštění nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Městský soud v Praze však neshledal, že by v daném případě šlo o takovou situaci. Dle vyjádření žalobce ze dne 19. 1. 2019 nežijí v České republice žádné osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost či by je měl v péči, nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či Evropské unie, ani není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V České republice nevlastní žádný majetek, nenavázal zde žádné ekonomické, sociální či kulturní vazby. Naopak na Ukrajině žije jeho dítě a žalobce tam vlastní rodinný dům, má se tedy kam vrátit. Městský soud v Praze je ve shodě se správními orgány toho názoru, že správní vyhoštění nemá nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce, a dodává, že správní orgány se touto otázkou ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly, konkrétně na str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí.
25. Co se týče otázky, zda správní orgány hodnotily kritéria pro posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění daná ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, Městský soud v Praze shledal, že tomuto požadavku správní orgány dostály a posouzení daných kritérií se věnovaly, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti. Zabývaly se konkrétními individualizovanými okolnostmi tohoto případu, posuzovaly druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu v České republice, jeho věk, zdravotní stav a jeho vazby jak k České republice, tak k jeho domovské zemi (str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 8 až 10 rozhodnutí žalovaného). Městský soud v Praze podotýká, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, porušil právní předpisy České republiky. Svého protiprávního jednání si měl a mohl být vědom. Skutečnost, že jeho nelegální pobyt zde trval dva dny, není důvodem pro neuložení správního vyhoštění, ačkoli se jednalo o okolnost svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce je dospělou osobou, která je schopna se o sebe postarat a vydělávat finanční prostředky na své živobytí. V České republice si nevybudoval takové vazby, které by způsobovaly nepřiměřenost jeho správního vyhoštění z hlediska soukromého a rodinného života. Soud poznamenává, že z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že vytvořené zázemí žalobce v zemi původu nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
26. Městský soud v Praze považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně

zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje a dodává, že správní vyhoštění má vždy určitý dopad do života žalobce, to však neznamená, že by nebylo možné ho uložit. V posuzovaném případě je zásah spočívající v uložení správního vyhoštění vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený. Ostatně tyto námitky byly jako nedůvodné posouzeny již v rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 1. 2020 č. j. 16 A 74/2019-19.

27. Zdejší soud doplňuje, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
28. K námitkám týkajícím se vyměřené délky správního vyhoštění Městský soud v Praze v první řadě připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“*
29. Ve svém předchozím rozsudku v této věci (rozsudek ze dne 10. 1. 2020 č. j. 16 A 74/2019-19) shledal Městský soud v Praze, že správní orgány dobu správního vyhoštění odůvodnily nepřezkoumatelně, nadto správní vyhoštění v délce 1 roku označil soud za nepřiměřené. V nyní napadeném rozhodnutí dle názoru soudu žalovaný vytýkané vady napravil, délku správního vyhoštění změnil a dostatečně ji odůvodnil (především str. 9 a 11 napadeného rozhodnutí). Při jejím stanovování přihlédl zejména k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně po dobu 2 dnů, se správním orgánem spolupracoval a jednalo se o první porušení zákona z jeho strany. Uvedené skutečnosti hodnotil žalovaný ve prospěch žalobce. Na druhou stranu nelze odhlédnout od toho, že žalobce jednal protiprávně, narušil veřejný pořádek, mohl a měl si toho být vědom. S ohledem na posouzení uvedených konkrétních, individualizovaných okolností případu uložil žalovaný žalobci správní vyhoštění v délce 6 měsíců.

30. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců nepovažuje Městský soud v Praze za nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě byla podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 3 roky. Žalovaným vyměřená doba správního vyhoštění v délce 6 měsíců tak není nikterak excesivní. Dle názoru soudu postupoval žalovaný v souladu s ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Městský soud v Praze nepovažuje stanovenou délku správního vyhoštění za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití.
31. Zdejší soud nemá za to, že by uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců bylo nepřiměřené. Námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto Městský soud v Praze nemůže přisvědčit. Žalovaný dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, odůvodnil dostatečně a přezkoumatelným způsobem.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.